

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

15. februar 1987

23. Årg.

Dersom Guds barn forlater Guds lov

Dersom hans barn forlater min lov.... da vil jeg hjemsøke deres synd med ris.. Men min miskunnhet vil jeg ikke ta fra ham, og min trofasthet skal ikke svikte. Salme 89, 31-34.

Hva sier dette? Det synes å være underlig! Her sies det, at når barne- ne synder og derfor blir hjemsøkt med ris og plager, så skal ikke mis- kunnheten, nåden bli tatt fra ham! Hvilken «ham»?

Det kan en se av sammen- hengen. De ordene som står like foran er disse: «Jeg vil bevare min miskunnhet mot ham til evig tid, og min pakt skal stå fast for ham. Og jeg vil la hans avkom bli til evig tid og hans trone som himmels dager.» Det er «den førstefødte» det er tale om. Og så fortsetter or- det: «Men dersom hans barn forla- ter min lov».

Men hvorledes kan den nåden som var lovt Sønnen, settes i for- bindelse med at hans barn skulle kome til å synde?

Jo, nåden var gitt til fordel for barnene, men var betinget av Søn- nen. Det var en nåde til fordel for barnene, men pakten eller kont- rakten for denne nåden var oppret- tet med Sønnen, den «førstefød- te».

Han er vår Herre og innestår for oss. Han er vår stedfortreder og talsmann hos Faderen. Han har lagt ut for oss. han har betalt gjel- den og tilfredsstillet rettferdighe- ten. Derfor skal nåden for hans skyld være urokkelig, selv om bar- nene synder.

Men legg merke til at det står: «Hans barn». Det betyr «de som er tilfalt ham», de som tror på ham. Troen henger ved ham, som barnet ved sin mor. I hans rettferdighet har den sitt vern, sin trøst og sin rettferdighet. De angrer sine syn- der for ham og ønsket at de aldri var gjort. Dette er «hans barn».

Men selv disse kan for et øye- blikk falle og synde på en så gru- som måte at «de forlater hans lov og ikke holder hans bud», som det står her. Hva gjør han da?

Jo, sier han, da vil han hjemsøke deres synd med ris og deres over- tredelser med plager. Men han vil ikke ta nåden fra ham, som har kjøpt dem og betalt for nåden. Det

er som Luther sier: «Når jeg synes at Gud er vred som om han ville forkaste meg, da ville jeg svare: Hellige Far, før du kan forkaste meg, må du først forkaste din elskede Sønn, Jesus Kristus. Han har gått i borgen for meg, han er mitt pant, ja, min løsepenge. Godkjener du ham, så må også jeg være fri og i god behold.»

La oss anvende dette. Du som er kommet til Jesus og har begynt å tro på ham, du vil gjerne være et rett Guds barn. Men det hender at du synes at du er så syndig eller at du faller og forgår deg på en slik måte, at du tror at Gud må overlate deg til deg selv. Da skal du huske hva han vil gjøre med deg for dine synders skyld. Han ville hjemsøke dem med ris og plager, først i din samvittighet, så lenge *det* er tukt nok, og siden ved ytre lidelser, så at «dere har sorg ved allehånde fristelser.»

Han vil hjemsøke dine synder med ris og plager, men sin *nåde* vil han ikke rokke. Nåden har han nemlig lovt sin Sønn. Han taler ikke med deg om nåden, men med ham, som er død for den, han som er din stedfortreder og talsmann. Nåden hviler på en annen grunn enn din fromhet. Derfor kan den ikke bli rokket ved dine synder. Hvis det hadde vært slik, så hadde det heller ikke vært nåde.

Når du så får oppleve at det er sant det Gud har truet med, når du møter ris og plager, frykt og angst, da skal du *tro* sannheten av hans

løfter, en evig nåde. Når du har syndet, og han hjemsøker deg med ris og plager, da må du ikke misforstå ham og tro at han er vred på deg! Du må vite at det er en sak som er avtalt mellom deg og han at synder og plager nok skal inn treffes, men *nåden* skal under alt dette stå evig fast.

Når du derfor er plaget av din synd, så treng gjennom det svarte mørket og si med stor fortrøstning: Gode Gud, bli enda mer vred på meg, ris meg enda verre og lengre, jeg vil aldri misforstå deg. Du har sagt på forhånd at du skulle hjemsøke synden med ris og plager, men ikke rokke ved nåden. Og da vil jeg gjerne lide. Se, dette er en kristelig tro og slik skal en kristen få oppleve det.

Den derimot som ikke får oppleve noen tukt for synden, som ikke kjenner den indre plage, angst og frykt, men lever dag ut og dag inn uten vanskelighet og uten å lide under synden, han er sannelig et *uekte* barn og ikke noen *sønn*. Han kan jo leve trygt og rolig i en eller annen bevisst synd! Han er en dårlig jomfru. Han har en lampe uten olje.

Her tales det altså om barnene, som ofte har vanskelig for å tro, som er svake, skrøpelige og redde, men som søker sin tilflukt, sin rettferdighet i Kristus. Disse skal vite at de tross all sin skrøpelighet har nåde, så lenge deres stedfortreder har nåde. Så lenge løsepengen er godkjent, har de en evig nåde.

C. O. Rosenius

Om vissheten av vår salighet

Av Johan Gerhard

Hvorfor er du så urolig min sjel? Hvorfor twiler du ennu på Guds barmhjertighet? Tenk på din skaper. Har Han ikke skapt deg uten din medvirkning? Har Han ikke dannet deg i lønndom, da du ble kunstig virket i jordens dyp? (d.e. i mors liv. Sal. 139,15). Og Gud som sørget for deg før du ennu var til, vil også sørge for deg etter at Han har skapt deg i sitt bilde.

Jeg er en skapning av Guds hånd, og derfor vender jeg meg til min skaper. Er min natur forgiftet av djevelen, slått og såret av røvere, det vil si av mine synder, så lever dog min skaper ennu. Han som kunne skape meg, kan også skape

meg på ny. Han kan også ta fra meg alt ondt, som ved Adams fall, ved djevelens innskytelser og ved mine egne overtredelser er kommet i meg og har trengt gjennom hele mitt vesen.

Ja, således kan min skaper etter fornye meg, og Han vil det ganske visst, for hvilken Mester hater sitt eget verk? Er vil ikke i Hans hånd som leret er i pottemakerens hånd? (Jer. 18,6). Dersom Han hater meg, da ville Han visselig ikke ha skapt meg av intet. Den levende Gud er jo alle menneskers frelsjer, mest dere som tror (1 Tim. 4,10). Underfullt har Han skapt meg, men ennu mere underfullt har Han gjenløst meg.

Ingen steds stråler Guds kjærlighet klarere frem for oss enn i Kristi lidelser og sår. Vi må sannelig være elsket av Gud, når den enbårne Sønn av Faderens skjød kom til oss og for oss. Hvis du, min kjære Herre Jesus ikke ønsket, ikke lengtet etter min salighet, hvorfor skulle du da komme ned fra himmelen? Men nu har du jo steget ned på jorden. Du har fornedret deg inntil døden, ja korsets død (Fil. 2,8). For å løskjøpe en trell, har Gud ikke spart sin egen Sønn. Sannelig, Han må omfatte menneskeslekten med stor kjærlighet, når Han til dens gjenløsning gav sin Sønn til pine, korsfestelse og død. Ja, i sannhet dyr og mektig er denne løsepenger som vi er forløst med. Og derfor

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiling
og adresseforandring.

Gaver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid. 5600 Norheimsund.
11f. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærøbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

må også vår forløzers barmhjertighet være stor og dyrebar.

Det kan synes en som om Gud elsket sine utvalgte barn i allfall like høyt som sin enbårne Sønn, for det som vi gir noe ut for er jo dyrebare enn det vi gir ut. For å gjøre oss til sine barn og arvinger, har Han ikke spart sin Sønn som er lik Ham i natur og vesen. Hvor stort er det ikke at han har beredt oss et sted i sine himmelboliger etter at Han har hengitt sin Sønn for oss. I Sønnen bor all Guddommens fylde legemelig (Kol. 2,9). Hvor guddommens fylde bor, der er også det evige livs og herlighetens fylde. Og har Han i Kristus gitt oss det evige livs fylde, hvorledes skulle Han da kunne nekte en liten del derav?

Sannelig, med stor kjærlighet omfatter den himmelske Fader oss. Han har utkåret oss til sine barn, for Han har hengitt sin enbårne Sønn for vår skyld. Og sannelig, med stor kjærlighet omfatter Sønnen oss også, for Han har hengitt seg selv for oss. For å gjøre oss rike, tålte Han den største fattigdom, for Han hadde ikke det hvortil Han kunne helle sitt hode (Matt. 8,20). For å gjøre oss til Guds barn, lot Han seg føde som menneske. Og etter at Han har fullført forløsningsverket, opphører Han ikke med å sørge for oss, for Han sitter ved Guds høyre hånd og treder frem for oss. (Rom. 8,34). Hva skulle jeg trenge til min salighet som Han ikke kan tilveiebringe, når Han har hengitt seg selv for å fortjene saligheten til meg? Hva skulle Faderen kunne nekte sin

Sønn som ble Ham lydig inntil døden, ja korsets død? Skulle Han nekte Sønnen noe, når Han allerede har mottatt den av Sønnen så dyrt fortjente løsepenger?

La derfor mine synder anklage meg, jeg stoler på min forbeder. Min forsvarer er mektigere enn min anklager. Gjør min svakhet meg redd, så roser jeg meg av Hans kraft. La Satan anklage meg, når kun denne midler unnskylder meg. La himmel og jord anklage meg og si: Han er skyldig for sine overtredelser. Det er nok for meg at Han, ved hvem himmel og jord er skapt og rettferdigheten tilveiebragt, ber for meg. Meg er det nok: Å vite at min egen fortjeneste er utilstrekkelig, men at Han er meg nådig som jeg alene har syndet imot. Alt hva der etter Hans råd ikke tilregnes meg, det er som om det aldri hadde været. Det volder meg ikke uro at mine synder er så store, så mangfoldige og så ofte gjentatt, for lå ikke syndens byrde på meg, så ville jeg ikke lenges etter Hans rettferdighet. Følte jeg meg ikke syk, ville jeg ikke søker legens hjelp. Han selv er den syke, den fordømte, jeg er synderen. Jeg kan heller ikke fornekte meg selv. Forbarm deg over meg, du min lege, min Frelser, min rettferdighet! Amen.

Nu har jeg funnet det jeg grunner mitt salighetens anker på,
Den grunn er Jesu død og vunder,
hvor den før verdens grunnvoll lå.
Det er en grunn som evig står,
når jord og himmel selv forgår.

(Fra Hellige Betraktninger)

Kven er du?

Les Luk. 18, 9-14. To menn gjekk opp i templet for å be, den eine var ein farisear, og den andre ein tollmann. Dei gjekk for å møta Gud, for å be og takka. Vi ser den fyreste frimodig trygg og glad. Han hadde takk og lovprisning å bera fram. Gud hadde fått skikk på han. Han var ingen røver sviker, horkar, eller som tolderen. Mange vil seia at han hykla, men nei, det gjorde han ikkje, det var det siste han vilde å lyga for Gud.

Av eiga erfaring kan eg seia å vera kjent med dette. Rett omvendt, rett vedkjenning, redd verda og synda. Det siste eg vilde var å vera ein hykler. Eg skulde vedkjenninga min kristne stand, for det var den smale veg. Ja, eg kom langt fram og anerkjent av dei fleste. Er nokon ein kristen er det du, fekk eg høyra. Men så vert det verre og verre, alt ramla i grus. Eg heldt ikkje mål, ugjenfødt og hykler. Eg levde noko eg ikkje var, men eg fekk ved Guds store nåde byta farisearplassen, med toldaren, røvaren og den syndefulle kvinnen i Simons hus. Fordi denne mann ikkje vilde vera ein hykler, bad han om kraft og hjelp til eit rett og fullkome kristen-liv. Erlegdom for Gud og menneske. Levde etter det han hadde lært i Guds hellige lov. Anerkjent for Guds frykt og godt liv og talegave. Ja, her er noko å takka for. Det

var ikkje mange som fasta, ba og gav til templet som han. Han hadde sannelig stridt titt og ofte for med veldig hjerte å gi tiende av alt han tok inn. Serleg når han såg mange som gav lite, og endå roste seg for å vera Guds folk. Mange sure blikk hadde han måtte tåla fordi han refsa synd, og bad folket leva etter Guds ord.

Å, du tollmann nede ved døra, hadde du gjort som eg, stod du ikkje der. Du er ikkje ærlig nok i din synderkjenning. Du vil ikkje gjera bruk av Guds kraft og hjelp til eit sigrande kristen liv. Du tollmann er forakta av både Gud og menneske. Det er din eigen svakhet, like-sela og vantru. Kven er dette som tenkjer og taler slik? Det er farisearen, eg og du. Det er det sanne biletet av kvart eit menneske, vårt hjertes tilstand uten liv i Gud. Ja denne person vert vi ikkje kvitt før hjarta tagner.

Har du kjent nød over at du er slik inn for Guds åsyn? Å, det er i heilagdommen for Guds auga, at du ser dette. Då vert du styrt nedfrå ditt eige store verk til å vera fortapt. Ein farisear kan alle verta, med og utan Guds hjelp, men å verta ein synder for Gud, det kan bare Gud virka og gjera. Begge desse to såg dei var syndarar og kjempa og imot den. Den eine fekk det til, den andre vart «dompekan-

didat». Den eine var fornøyd og takka Gud for hjelpa, mot synd og uretten. Den andre vart mislukka. Mislukka i sin Guds frykt og seier over synd. Dette som Gud i sitt ord seier, stenger ute frå himmel og sæla. Han kunde ikkje lyfta augo når han tenkte på fasta og tiende. Her var inga trøyst å finna i alt det han hadde gjort. I vitnemål, og visa andre til Guds rike, det smuldra bort for den hellige sitt åsyn. Å, for mislukka liv i heimen og på arbeidsplassen. Med rette evige hellige Gud, eg er ein røver, sviker, horkar og tollder. Han vilde gjerne stått der framme uten brest, og opplyfta auge. Det er ikkje rette plassen for deg dette ved døra, ved offeralteret. Nei, enten der langt framme, eller heilt utan for. Men ikkje våger han seg fram, og ikkje å røma.

Å, Gud ver meg synder nådig! vart ropet frå tolder hjarta. Har du erfart dette, gjennomleva det i Guds heilagdom for Guds åsyn? Ein sann kristen er meir eller mindre kjent med begge desse personer. For, lenge jeg tekte Gud ikkje skjenkte, nåde til den som fatte des alt. Men måtte lide, kjempe og stride, stod for mitt hjerte levende malt. Men i min strid, min bedring og flid, fantes blott idel avmakt og død. Lammet har vunnet blodet har runnet, Amen haleluja!

Ser du alteret? Fristaden for røvaren, toldaren, den fortapte som inga trøyst har funne? Å, men det-

te er dårskap, berre stå ved offer alteret. Ein må då koma lenger, det må då visa i liv og gjerning. Kva tanker og liv hadde farisearen, du og eg? Ja, fornøydd når alt gjekk godt og Guds auga ikkje nådde hjertedjupet. Då var det harde ord mot syndarar og den mislukka.

Kva tanker hadde toldaren, du og eg? Han hadde små tankar om alt sitt eige, ikkje Guds tankar om seg sjølv. Han hadde ikkje noko å seia om han der framme. Han tenkte og handla etter Guds tankar. Kva var det? Hans rette plass var offer alteret der Lammet har vunnet, og blodet har runnet, for alle syndarar. Den som har innset og erfart dette, han seier: No kan du byde meg hvad som helst. Jeg velger blodet. For i den drakta står eg pynta rein og heilag for min Gud. Lukkelege menneske som aldri kjem lenger enn å ha sitt alt ved Lammet og blodet. Der er dei trygg i all fare, for der går domen meg forbi. Dommen ramma offerlammet i syndrens stad.

Farisearen rettferdig-gjorde seg sjølv, men såg det ikkje, det siste han vilde tru om seg sjølv, var at han var urettferdig i alt dette. Toldaren såg det motsatte. Skal eg ver ta rettferdig og løyst frå syndedommen, må det bli ved offeralteret. Å, om køen langt der framme, som har alt so greit, kunde minka, så flokken ved Golgataofferet vart stor, og ropet om nåde frå Gud ver ta sterke i blant oss.

Odd Dyrøy

(fort. fra forrige nr.)

Se, Jeg kommer som en tyyv

Åp. 16, 15 og 3, 3-5

Av Einar Kristoffersen

Vi skal stanse for noen vers i Joh. åp. kap. 3 v3-5, som ytterligere kan kaste lys over de ting vi er inne på. «Kom derfor i hu hvorledes du har lært og hørt, og ta vare på det og omvend deg! Dersom du da ikke våker, skal jeg komme som en tyyv, og du skal ikke vite hva stund jeg kommer over deg. Dog har du noen få navn i Sardes, som ikke har smittet sine klær, og de skal gå med meg i hvite klær; for de er det verd. Den som seirer, han skal således bli kledd i hvite klær, og jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg vil kjennes ved hans navn for min Fader og for hans engler.»

Det står om *noen* i Sardes, som skulle få gå med Ham i hvite klær, for de hadde ikke smittet sine klær, de klær de hadde fått av Gud. Vi vet jo at noe urent kommer ikke inn i Guds rike (Åp. 21,27) så vi bør ha det klart for oss, at Guds rettferdighet ikke lar seg «blande» med vår. En «blanding» her av våre gjerninger og Guds gjerning for oss, skal vi vite, er å *smitte* sine klær. Det var ikke dette de hadde *lært og hørt*, men tvertimot at det eneste som er rent og består for Gud, er Guds egen gjerning for oss. Derfor oppfordringen til omvendelse. For det eneste som kan holde klærne usmittet er at vi får leve i sannhets

erkjennelse og dermed Hans Sønns blods renlse (1 Joh. 1,7). I himmelen passer bare det som er *som Gud*, og hvornår finner du det hos deg selv, hellighet?

Så leser vi videre om, *den som seirer.....* Det er altså tale om en kamp, og viser oss sannheten i uttrykket, begynt er ikke endt. Det gjelder om å bli i det som *v i hørte fra begynnelsen* (1 Joh. 2,24). På grunn av de tre store fiender som Skriften gjør oppmerksom på, og som den troende får stadig mer erfaring med etterhver som han lever som en kristen, nemlig verden, kjødet og djevelen, blir det strid så lenge en er her i verden. Dette i motsetning til en «kristendom» du møter og som det forkynnes stadig mer av, en kristendom som innebærer fred med verden, og som ikke på noen måte står i et motsettingsforhold til verden. Stikk i strid med Guds *klare* ord, som sier: om nogen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham (1 Joh. 2,15). Dette er en kristendom som trives i alle slags verdslige miljø, det være seg pop, teater eller sportsmiljø f.eks. og alle i «miljøet» er svært så positive til vedkommendes kristne tro! Dette minner ikke mye om den situasjon Jesus forespeilte de som ville følge

Ham (Joh. 15, 18-20). En troende er, sier Jesus, i verden, men ikke *av* verden (Joh. 17, 14 og 16), fordi han har fått del i Ham (Jesus), i guddommelig natur (2 Pet. 1,4), og er dermed kommet i et fiendtlig forhold til de før nevnte fiender. I denne kampen er ingen forsoning mulig, men det blir en kamp til det siste, ganske enkelt fordi Han som verden hater, er *i deg!* (Joh. 14,23).

Men det er i dette tilfelle tale om en strid, ikke for å få tak i noe, men for å holde fast/ta vare på det du har fått. Slik som Paulus jaget etter å gripe det han var grepet av (Fil. 3,12)! Det er jo selvfølgelig bare den som har kommet til tro, som kan stride «troens gode strid». Noen strider under loven og forsøker å løfte seg selv inn i himmelen, ved hjelp av gode gjerninger, få skikk på (kristen) livet sitt, bli åndelige nok!! osv. og de går tapt, for det er umulig at noen kan nå frem på den veien (Rom. 3, 19-20). Men også den troende har strid og uten strid er troen død. Guds ord gjør det klart at vi trenger utholdenhets og tålmodighet for å gjøre Hans vilje, som jo er å bli i troen på Hans Sønn (Hebr. 10, 36; Joh. 6,29). Du som leser dette: har du lengtet etter å se inn i evangeliet i det siste? Kjenner du sukket etter Gud, eller har det blitt rolig der inne i så måte? Jeg *jager* etter det, sier Paulus, og det er den *sanne, levende* tro, som ikke ligger død, men er i bevegelse. En må undre seg over de mange som alt er «mette» av

evangeliet, mens stakkars Paulus måtte jage etter det! ....og jeg vil ikke utslette hans navn av livilsens bok, sier Herren videre her. I motsetning til hva enkelte hevder, så er *det* altså mulig, og Guds ord gjør det klart, at *den som ikke seirer*, får sitt navn strøket av livilsens bok. Og hvordan det går med disse, kan du se av åp. boken 20,15, hvor det står slik; og hvis noen ikke fantes oppskrevet i livilsens bok, da ble han kastet i ildsjøen. Og seirer, det gjør vi ved at vi blir i Ham, ved at Hans ord blir i oss. Derfor skriver også Jacob 1, 21 Ta med saktmodighet imot det ord som *er* innplantet i eder og som er mektig til å frelse eders sjeler!

Ta vare på det du har *lært* og *hørt*, sier åp. 3,3 og omvend deg, som jo er et og det samme. Vi skal altså ta vare på Hans ord ved å gi det rom. (Komme det ihu v3. Og hvem den sanne troende har lært og hørt det av, går frem av Joh. 6,45; Hver den som *hører* av *Faderen* og *lærer*, han kommer til meg, sier Jesus. Her ser du hvem, som i sannhet kommer til Jesus, nemlig den som av Faderen har *hørt* og *lært* om sin synd og fortapte stilling. Dette gåes det ofte utenom idag, men skulle ikke *sannhetens* Ånd, forkynne sannheten? Og sannheten er nettop, at du er en fortapt synder. Men hvorfor tale så mye om synd, sier du kanskje? Vel, hvorfor liker du sannheten så dårlig? Jo, nettopp fordi du er en synder som elsker mørket fremfor lys-

et (Joh. 3,19)! Bare den synden har blitt *levende* for, får bruk for Jesus *selv!* Det er slike som *Faderen* drager til Jesus, Han vil åpenbare seg for, og *det* er å komme til liv i Gud og bli kledd for Ham, nemlig å se Sønnen og tro på Ham (Joh. 6,40). Den som *ser* Ham og tror har evig liv og ingen annen. Han skal leve, men de andre må dø. Her skiller menneskeheten. På Ham! Her går noen til høyre og noen til venstre, her går noen inn i Guds rike og noen i fortapelsens gru, helvete. Vi må tenke og synes hva vi vil om dette, men slik er det, ifølge Guds eget ord. Så gjelder det altså om at du har sett Sønnen! Har du det? Jeg har opplevd *noe*, sier du kanskje, en underlig opplevelse, en varme som strømmet gjennom meg, det må ha vært Gud som virket det, eller; jeg har fått slik forunderlig fred, hele livet mitt er blitt forandret, jeg er blitt opptatt av det åndelige osv. Ja, det må være så fint det bare vil, spørsmålet må allikevel være: har du sett Sønnen? Har du ditt *liv i Ham?* *Det* er nemlig det evige liv, å *kjenne Ham!* Eller har du ditt liv i det du mener å ha fått av Gud, hva det nå måtte være? Har du ditt liv i Jesus eller i det du driver med som kristen? Er Jesus for deg, bare den som skal hjelpe deg til å få til ditt «*kristenliv»? Du må aldri slå deg til ro, uten å ha fått klarhet i dette! Det er avgjørende for hvor du skal tilbringe evigheten! Det står nå fast, at du kan jo ikke tro på Ham, uten å ha «sett»*

Ham, for troen kommer jo nettopp av å «*se*» Ham. Og det å «*se*» Ham, skjer ikke ved å lukke øynene og liksom «*se* Han for seg», eller at Han åpenbarer seg for det naturlige øye. Det skjer heller ikke ved en eller annen opplevelse som kommer dettende ned over en, men det skjer ved at Åden ved ordet forklarer Jesus for ditt hjerte, så det blir rettet på Ham.

Pontoppidan talte om den «rettferdigjørende tro», dvs. den tro som bort fra lovgjerningenes vei, strekker seg etter Jesus, som sitt eneste håp, og den «hvilende tro», (frelsesvisshet) som hviler i Jesus. Men spørsmålet er: Er det om å gjøre for deg å eie Jesus? Tar du din tilflukt til Ham når synden plager? Finner du ikke hvile, uten i ordet om Jesus? Kan du svare bekreftende på slike spørsmål, så tyder det at du er iblant dem som Faderen drager til Jesus, ja, som er gitt til Ham, for ingen kommer til Jesus uten at Faderen drager ham (Joh. 6,44) og ingen strekker seg etter Jesus uten å tro på Ham! Jesus selv sier til slike noen (Joh. 8, 31-32), *Dersom I* blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler, og I skal kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre dere. Kjennetegnet på de sanne disipler, er altså at de blir i hans ord! Hvem skal vi ellers gå til, som Peter sier (Joh. 6,68).

Så er det altså ved denne tro på Jesus, som Åden har virket ved ordet, vi blir bevart i samfunn med

Ham, og så lenge, *og ikke lenger*, eier vi «klærne». Derfor: Se til *hvorledes* I hører, (Luk. 8,18) for det er slett ikke likegyldig, som en ofte kan få inntrykk av, at mange mener, hva som blir forkjent, og hørt, bare det «er om Jesus». Nei, det må være om den Jesus som skriftene vitner om, i Ham er det liv, og *bare i Ham*.

Når Jesus kommer, da kommer Han som en tyv! plutselig, uventet, i den time vi ikke tenker (Mt. 24,44), Hans komme er beskrevet som en *plutselig* åpenbarelse, i *ett nu* (1 Kor. 15,52), og da gjelder det

å bli funnet ikledd! Det du har fått å våke over og ta vare på, er det du har hørt og lært, og veldige krefter har som nevnt dette som sitt *mål*, å «ta din krone» (Åp. 3,11). Måtte det få drive oss til Jesus!

Noen søker kristendommen i sitt eget bryst, men de som har sett hva som bor der inne, kommer til Jesus! Det er de som har hørt og lært av *Faderen!* De har ikke liv i seg selv, men i Ham som døde og oppsto for dem.

Derfor: hør Herrens ord, for ved *det* fører Han deg til målet, som er Jesus!

Kjenner du Gud, så er du også kjent av Herren Jesus

Ein misjonær i China burde helst ikkje ferdast ute etterat det hadde vorte mørkt. For det var ikkje trykt for tjuvar og røvarar. Men ein kveld vart eg noko seint ute og porten til misjonsstasjonen var stengt. Eg klappa då på den store tjukke døra. «Kven er det?» lydde det innanfor. «Bo An-deh», svara eg, og porten vart straks opna. Portnaren kjende både namnet og røysta.

Den som ikkje er kjent av Gud, av Herren Jesus, blir stengt ute for evig frå Himlens herlegdom!

Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl: «Herren kjenner sine», og «Kvar den som nemner Herrens namn, han vender seg frå urettferd!» 2 Tim. 2:19.

«Nåde og fred vere med dokk i

rikt mål, i det de kjenner Gud og Jesus, vår Herre!» 2 Pet. 1:2. (Sjå «Husandaktsboken» av Rosenius 29/11.)

Kjenner du Gud, den Heilage og Rettferdige Domaren, som ransa kar hjartans tanker og motivet for dine handlingar? Ja, då har du fått bruk for nåden. Og har du fått smaka Guds nåde, så fylgjer også Guds freden. Og du får vera med når Jesus hentar alle sine. «*Og ingen nød skal være mer!*»

«Min fremtidsdag er lys og lang,
Den rekker bakom tidens tvang,
Hvor Gud og Lammet selv jeg ser!
Og ingen nød skal være mer!»

Sangboken: 885 (Gamle Sb.880)

Velsigna Nytt År!

Helsing

Andreas A. Bø

De kjære, tru ikkje kvar ei ånd, men prøv åndene om dei er av Gud

(1. Johs. brev 4, 1-5)

Av Guds ord ser me at Jesus, og seinare apostlane, ofte åtvarar mot falsk lærer, mot villfarande og villførande ånder som fører menneske bort frå Gud og til ei evig fortapping, for mange falske profetar har gjenge ut i verda.

Det hev alltid vore slik, seier Skrifta, men det skal vera verst i den siste tida før Jesus kjem igjen. Jesus seier i Matt. 24. kap. at mange skal førast vill, og han åtvarar mot å tru dei og gå dit dei er. Kom ihug at eg hev sagt dykk det på fyrehand! legg han til.

Bibelen seier at me har ikkje strid mot kjøt og blod (menneske), men mot herrevelde, mot makter, mot heimsens herrar som råder i myrkret i denne tid, mot vondskapens åndeher i himmelromet. Difor må me vera klædde i Guds rustning, om me skal stå oss imot djevelens sløge åtak. Det vil fyrst og sist seja å eiga den Heilage Ande, og Åndens sverd som er Guds ord, eiga og kjenna Jesus, så me kan sjå og kjenna Guds Andes røyst ut frå dei falske ånder og røyster.

I vår tid høyrer me mange ånder og villførande retningar og røyster som kjempar mot Jesus og om kvar einaste menneskesjel, for å øydeleggja Guds gode ordninger, og derved halda menneske borte frå Guds dyre frelse, og forføra dei utvalde i trua på Jesus vår frelsar.

Korleis skal me så kjenna «sannings-ånda» frå «villfarings-ånda»? Det svarar Jesus på i Matt. 7,16: «*På fruktene skal de kjenna dei;* kan ein hausta druer av klunger eller fiker av tistlar? Soleis ber alle *gode tre god frukt*, men *låke tre ber vond frukt*. Eitt *godt tre kan ikkje bera vond frukt*, og *eit låkt tre kan ikkje bera god frukt*».

Me vil så sjå litt på nokre av dei mest fárlege åndskrefter i vår tid, og som ber dei mest skremande frukter i samfunnet, for ekteskap og heim, som for den einskilde sitt gudsliv og Guds rike her i tida og livet etter døden.

Då tenkjer eg på det me i dagleg tale kallar kvinnebevegelsen eller likestillings kampen, som kvinneverda over fører i dag. Fyrst vil me nemna to av dei ting som ofte går igjen i det kvinnebevegelsen talar og skriv, som viser det dei står for og arbeider for. Dei vil *realisera seg sjølv*, og vidare vil dei *frigjera seg* frå å vera underkua og *vinna likestilling med mannen*. Kva meiner dei så med det å bli realisert? Svaret finn me i siste del: *Seg sjølv*. Det vil seja at dei vil bort frå det å tena andre, som mann og barn og husmora sitt nedvurderte liv i heimen, bli fri til å tenkja på seg sjølv og gjera det dei har hug til, til ei meir meiningsfyllt teneste for sam-

funnet. «Selvet», sjølvlivet skal realiserast, og det er jo sjølve kimen til all synd og elendigkeit menneske lid under.

Kva ligg så i ordet frigjering og likestilling? Det visar utviklinga av denne frigjeringa. Dei vil frigjerast frå å vera underordna mannen, frå å vera bunden til heimen og husmoryrket, som er så nedvurdert i vår tid. Eg er *berre* husmor, lyder det så ofte. Kjære kvinne, mor og husmor, eg vil be deg stogga opp og tenkja yver kva som har mest verd for oss menneske personleg, og for samfunnet me lever i: Ekte-skapet, heimen og den teneste Gud har gjeve oss der, eller teneste ute i samfunnet og kampen for å vinna ein høgare levestandard, for å få meir av dei ting som verda har å gi, dansen om gullkalven? Kan du ikkje sjå at dette er ei åndsmakt som angrip Gud og dei ordninga Gud har gitt til menneske sitt beste. Guds skaparordning.

Gud skapte oss som mann og som kvinne, for han såg at det var ikkje godt for mannen å vera åleine, difor trong han ei medhjelp. Hjå Gud er både mann og kvinne likestilt, men me har fenge eit kall og kver si teneste. Det er Guds ordning, og ekteskapet, heimen og tenesta der, er noko av det beste Gud har gjeve menneske her på jorda. Og det er Gud som har sett noken til fyresette eller overordna. Skrifta viser klart at i ekteskapet og heimen er mannen set til overordna, og kvinne skal underordna seg

mannen. Barna har fenge foreldra som overordna, som dei skal lyda og underordna seg medan dei er barn, som voksen er me underordna styremakta, som er innsett av Gud. Ved ordet *underordna*, er me komen fram til kjernen i kvinne-kampen: «Selvet», sjølvlivet vil alltid reslisera seg sjølv, vera fremst, og toler ikkje høyra ordet underordna. Kva blir så fruktene av denne åndskampen? Og her må me ha klart for oss at det er ikkje menneske som driv den, men åndsmakter.

Me har alt nemnt at den riv ned Guds skaperordning. Den riv ned og øydelegg ekteskapet, det vitnar dei mange skildsmisser om. Den raserar heimen, skil barna frå foreldra og gjer dei heimlause og rotlause, og me får problembarn som vert slitne sund millom mor og far som bur på kvar sin stad, gatebarn, heimlause, ingen stad å bu og yverlatne til synda og undergangen, til alkohol og narkotika, til ran og tjuveri, så samfunnet klarar ikkje den vonde utvikling i samfunnet. Politiet har ikkje pengar eller manskap til å halda orden i samfunnet.

Heimen frigjer seg frå barneoppdragelsen og yverlet det til samfunnet, og barnehage, forskule, og skulen overtek barneopdragelsen. Mor og far har frigjort seg frå det kall og den oppgåva Gud gav dei. Resten overlet dei til fjernsyn og video, som er vår stedfortredande barneoppdragar i heimane.

Dette er berre litt av den overflod

av frukter kvinnefrigjeringa fører med seg. Må vel og nemna den ugodelige lova kvinnene har kjempa fram for å frigjera seg: Foster drapslova, som gjev kvinne rett til å drepa barnet i mors liv, 16 000 barn misser livet årleg.

Kva synest du, er det gode frukter frå eit godt tre? Når ein ser utsyver åkeren, som er verda, lyt ein spryrja med Jesu disiplar: Herre, sådde du ikkje godt frø i åkren? Jesu svara: Dette hev ein fiende gjort medan folket sov.

«På det skal me kjenna Guds Ande, og antikristen si ånd: Kvar ei ånd som ikkje vedkjennest Jesus, som ikkje sannar at Jesus Kristus er komen i kjøt, er ikkje av Gud, det er Ånda til Antikrist, som de hev høyrt at ho kjem, og er alt no i verda. De er av Gud, barn, og har signa over dei; for han som er i dykk, er større enn han som er i verda. Dei er av verda; difor talar dei av verda, og verda høyrer dei. Me er av Gud; den som kjenner Gud, høyrer oss; *den som ikkje er av Gud, høyrer oss ikkje. På dette kjenner me sannings-ånda og villfarings-ånda*.» (L. Johs. 4, 2-6). Her har du anledning til å prøva di stoda overfor likestillingsbevegelsen, på din reaksjon på det me forkynner ut frå Guds ord om dette. Eg har møtt rasande motstand ennå blant kristne når eg forkynner frå Efes. 5, 20-6,9. Eg tek det med her, og bed deg lesa det med ettertanke under bøn om og Guds ljós frå ordet til hjarta ditt. «Difor segjer Skrifta:

Vakna du somsov, og statt upp frå dei døde, og Kristus skal lysa for deg! Sjå til korleis de kan ferdast varleg, ikkje som uvise, men som vise, so de kjøper den laglege tida, for dagane er vonde! Ver ikkje som uvituge, men skyna kva Herrens vilje er! Og full dykk ikkje med vin, som det er skamløysa i, men vert fyllte med Anden, so de talar til kvarandre med salmar og lovesongar og åndelege viser og syng og leikar i dykkar hjarto for Herren, og *alltid takkar Gud og Faderen for alle ting* i vår Herre Jesu Kristi namn og *er kvarandre undergjevne i otte for Kristus!* De koner, ver dykkar eigne menn undergjeve som Herren.. For mannen er hovudet for kona, liksom Kristus er hovudet for menigheten, han som er frelsar for lekamen sin. Men liksom menigheten er Kristus undergjevi, so skal og konene vera mennene sine undergjevne i alle ting. *De menn*, elskar konene dykkar, liksom Kristus elskar menigheten og gav seg sjølv for henne, so han kunne helga henne, med di han reinsa henne ved vassbadet i ordet, so han sjølv kunne framstella menigheten for seg i herlegdom, utan flekk eller rukka eller noko slikt, men so ho kunne vera heilag og ulastande. Soleis skyldar mannen å elskar konene sine som sine eigne lekamar. Den som elskar kona si, elskar seg sjølv; for aldri har nokon hata sitt eige kjøt, men føder og fjelgar det, liksom Kristus gjør med menigheten; for me er

lemer på hans lekam. Difor skal mannen skiljast med far og mor og halda seg hjå kona si, og dei to skal vera eitt kjøt. Den løyndomen er stor men eg tenkjer på Kristus og menigheten. Men de og skal elska, kvar si kona som seg sjølv, og kona skal ha age for mannen.

De barn, lyd dykkar foreldre i Herren! for det er rett. Åera far din og mor di - dette er det fyrste bodet med lovnad - so det må ganga deg vel, og du fær leva lenge i landet.

Og de foreldre, arga ikkje barna dykkar, men fostra dei opp i Herrens tukt og påminning!

De tenarar (arbeidarár), ver lydige mot dykkar herrar (arbeidsgjevarar) etter kjøtet, med age og otte, i dykkar hjartans einfelde, som mot Kristus, ikkje med augnetene-sta, som slike som vil tekjast menneske, men som Kristi tenarar, so de gjer Guds vilje av hjarta og god-viljut tener som for Herren og ikkje som for menneske; for de veit at kva godt kvar gjer, det skal han få att av Herren, anten han so er tenar eller fri mann.

Og de Herrar, gjer det same mot dei so de let vera å truga; for de veit at både deira og dykkar Herre er i himmelen, og han gjer ikkje skil på folk.

Slik som ovanfor er ikkje dei som vil realisera seg sjølv, og frigjera seg frå Guds ord og ordningar, det visar fruktene av bevegelsen. Dei tener seg sjølv, framfor ektemake, heim og barn, og er ikkje innstillte på å tena. I staden viser dei seg kravfrulle, og misnøg-

de med løn og arbeidstid, krev på sin rett og trugar med streik og boikott, om dei ikkje får sin vilje set dei det i verk, slik at heile samfunnet går i stå og taper millionar kvar dag. Slik gjer ikkje den som vil leva i samfunn med Gud og kallar seg med Jesu Kristi namn. Gud har gitt oss dei dyraste lovnader, for at de ved dei skulle få lut i guddomleg natur, med di *de flyr frå den tyning i verda som kjem av lysta* - (2. Pet. brev 1. 3-4).

Kjære brør og systre i Herren, eg helsar dykk med eit ord frå Herren: Lit på Herren og gjer det gode, bu i landet og legg vinn på truskap! Og gled deg i Herren! So skal han gi deg det ditt hjarta ynskjer. Gjev Herren din veg i vald og li på han! Han skal gjera det (Salme 37) Men vert slike som *gjer etter ordet*, og ikkje berre hører det! Matt. 7, 24-29. Ekteskapet vere i akt og æra hjå alle, og ektesenga usmitta! for lauslevande og horkarar skal Gud döma. Lat dykkar ferd vera utan pengehug, so de er nøgde med det de hev! for han har sagt: Eg skal så vist ikkje sleppa deg og ikkje forlata deg, so me hugheilt kan seia: Herren er min hjelpar. (Hebr. 13, 4-9)

Amund Lid

Fredsåret 1986

Norske mann og kvinne som på FN-dagen 24. oktober fulgte oppfordringen fra Arbeiderpartiet, organisasjoner eller visse enkeltpersoner i vårt folk, om 5 min. arbeidsnedleggelse før kl. 12.00, som de prøvde å innbille så mange skulle være et middel til å oppnå fred i verden, visste du, om enn først på denne dag, hva som tjener til fred?

Arbeidsnedleggelse er jo nettopp en av de ting som er begynnelsen til krig. Innbyrdes krig, borgerkrig, geriljakrig, krig stater imellom, ja helst og religionskriger og til sist verdenskrig.

Har vi ikke klart sett det tidlige, at arbeidsnedleggelse, konflikt, streiker, demonstrasjoner og opptøy, til sist fører til revolusjon og krig. Dette burde etter alt det vi har sett og hørt vedrørende de nå krigførende land i verden, være tindrende klart for de fleste.

5 min. stans i arbeidet før kl. 12.00, da det vel gjelder å være flittig på enhver arbeidsplass.

Arbeidsglede det er tingene som er med til å skape fred. Vi har sikkert mange av oss oplevd i våre hjem, og på våre arbeidsplasser i samfunnet, at de som hadde arbeidsglede fra morgen til kveld, alle ukens hverdager, gikk fra det ene arbeidet til det andre arbeidet rolig, men samtidig hurtig og sikkert.

De som tross lang tjenestetid

søkte om permisjon uten lønn for å påta seg sykepleie i sine hjem, når det ble nødvendig, skapte en atmosfære av fred der de stillferdig gjorde sin plikt i ærlig arbeid. Overalt ønsket en at de var flittige og snille.

Ja, det er sannheten, den som har arbeidsglede, gjør et godt arbeid, og resultate blir fremgang for en selv, på alle måter. Likeså at når en av de ansatte æres, da får hele arbeidsplassen heder.

Men hvis en av de ansatte ikke har særlig arbeidslust, en som kanskje er ansatt uten å være kvalifisert til stillingen, men som vet å stille krav til lønns- og stillingsopprykk stadig vekk. Den typen er det helst og som foreslår å gå til streik, både for arbeidstiden og lønningene. Samtidig opptrer de truende overfor kolleger. De kaller dem streikebrytere, dersom en ikke holder seg borte fra arbeidet av samvitighetsgrunner.

Til slut vil jeg si: Skal det bli fred omkring meg, i landet og internasjonalt, da må jeg begynne med meg selv. At jeg på min side søker å holde fred med all mennesker, såfremt det er mulig.

Lisbeth Aasprong

Drives du av kjødet eller av ånden

*Likevel kunne jeg ikke tale til dere, brødre, som til mennesker som lever ved ånden. Jeg måtte tale som til mennesker slik de er av naturen, som til umodne kristne.».
(1. Kor. 3,1)*

Det er en tendens hos noen å kalte andre og enkelte kristne for «overåndelige».

Jeg tror ikke det går an å bli overåndelig.

Enten er en dominert av sitt kjød eller så drives en av ånden. Og målet for ethvert Guds barn skulle være å leve så nær åndens vilje som mulig, og lære å lytte og lyde Guds ånd.

Men det finnes også en *falsk åndelighet*, som egentlig bare sitter i munnen — og bunner i realiteten i kjødelighet. Da blir livet et jag etter å vinne ære og status og posisjon blant kristne, og en prioriterer aktivitet framfor å lytte til Guds røst.

Så kan en havne i den blindgate at en blir en tilhenger av Jesus, men ikke en *etterfølger*.

Og det er ofte denne gruppen som kaller andre kristne som virkelig tar Guds ord alvorlig for «overåndelige».

Den egentilige situasjonen er

imidlertid at Kristus ikke har fått komme til med sitt «verkstarbeid» i deres kristenliv.

Og i den situasjonen forstår en rett og slett ikke dybdene i åndens tale.

Får ånden slippe til i ditt liv?
H.C.H.

Kom fram til ham

Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket fremfor lyset, for deres gjerninger var onde.» (Johs. 3,19).

Dette høres rart ut. Tenk elske mørket framfor lyset. Men du husker at som barn likte vi ikke mørket. Vi likte ikke så godt å gå ned i en mørk kjeller. Men så hendte det likevel at når vi hadde gjort noe galt, eller gjorde gale ting, så holdt vi oss helst i mørket. Vi ville ikke at noen skulle se oss.

Mon ikke det er årsaken. Vi vil ikke at Gud skal se oss, eller komme oss for nært inn på livet. For det er ting i våre liv som ikke tåler hans nærværenhet. Og så prøver vi — dumme som vi er — å gjemme oss for Ham. Som om det går an!

Nei, en dag må du nok fram i lyset med alt. Kom heller fram nå. Da blir du frelst.

H.C.H.